

DE VRIJE ARTSENKEUS IN DE ARMENPRAKTIJK TE HILVERSUM. —

In zijn zitting van 10 November heeft de gemeenteraad van Hilversum het voorstel van B. en W. tot opheffing der vrije artsenkeus in de armenpraktijk met 17 tegen 5 stemmen *verworpen*. Uit de verslagen der zittingen blijkt, dat na de rapporten, die in no. 11, op bldz. 1243, werden besproken, nieuwe rapporten zijn uitgebracht, en dat deze niet in staat zijn geweest, de raadsleden sterker te overtuigen van de juistheid der eerste rapporten, doch integendeel sommigen hunner ertoe hebben gebracht, hun stem tegen het voorstel uit te brengen. Door het Plaatselijk Arbeidssecretariaat was in een adres aan den Raad gezegd, dat in het voorstel de *eenmaal verkregen rechten* der arbeiders worden aangetast.

Spreekers van alle partijen verklaarden zich tegen het voorstel. Er werd op het t. a. p. besproken rapport ernstige critiek uitgeoefend, in den geest van wat in dit *Tijdschrift* ervan gezegd is. Prof. GUNNING meende, dat intrekking der vrije artsenkeus een sociale achteruitgang zou zijn, en was van oordeel, dat men liever de voorlichting onzer Maatschappij had moeten vragen. „Dat deze Maatschappij tegen de vrije artsenkeuze zou zijn” (gelijk in het Gemeenteblad was gezegd (zie bldz. 1243), „was een foefje en een drogreden”. Merkwaardig was het antwoord van den wethouder, indien althans het verslag van de *Gooi- en Eemlander* juist is, dat het vragen van het oordeel onzer Maatschappij aanleiding zou hebben gegeven tot partijdigheid, „daar hij had vernomen, dat deze Maatschappij de vrije artsenkeus imperatief voorschrijft”. Dat is precies het omgekeerde van wat t. a. p. uit het *Gemeenteblad* was medegedeeld en wat ook prof. GUNNING eruit had gelezen.

Het einde is intusschen goed, en een voorbeeld voor elders. Het is ook verblijdend, dat zoovele raadsleden blijk hebben gegeven van een juist inzicht in deze zaak, en dat onze Maatschappij de haar toekomstige waardeering heeft onderhouden.

ZIEKENFONDSTOESTANDEN IN ENGELAND. — Een ziekenfondsdokter in Engeland vraagt in het Supplement van *The Brit. med. Journ.* van 13 Nov., of het nu zoo erg is, als de ziekenfondspatiënt den dokter afzonderlijk betaalt voor verklaringen en inenting. „Zij willen niet alleen gaarne hiervoor betalen, maar zij zijn zelfs verbaasd, als zij dit niet mogen”.

Het oude liedje: het publiek, dat meer betalen kan dan het aan het ziekenfonds doet, wil dit op ongepaste wijze doen, in de meening, dan beter te zullen worden geholpen. Het vindt sommige artsen bereid, daartoe de hand te leenen, en verbaast zich, ergert zich ook wel eens, artsen aan te treffen, die het onverdiende geld afwijzen.

Onverdiend, want of de betaling (in Engeland 9 sh. per hoofd !) genoeg is of niet, men heeft het werk ervoor aangenomen. „Verklaringen” behooren intusschen niet tot de geneeskundige hulp. Die klassen van het publiek, die zelf gevoelen, te weinig te betalen aan fondscontributie, dienen in hun eigen belang te worden geweerd uit het ziekenfonds. Maar in een land als Engeland, waar de regeering de menschen dwingt, tot zekere grens van inkomen, om in het ziekenfonds te gaan, komt het tot groote verkeerdheden. De inzender hangt daarvan een niet onvermakelijk tafereel op: „de minister verbeeldt zich, dat alle verzekerden arm zijn, en niets mogen betalen voor een „verklaring”. Ik moet hem dit uit het hoofd praten. Er zijn tegenwoordig haast geen arme menschen meer. Van mijn fondspatiënten hebben velen een eigen auto, en 10 pCt. hebben motorfietsen. De meeste meisjes gaan tweemaal in de week dansen en twee maal naar de cinema, en betalen 3 P.St. per jaar aan haar kapper. De meeste mannen wedden op paarden en voetbalspelers. Van den zomer had ik mijn handen vol met het teekenen van passen voor reizen naar het Vasteland”. De dokter zou dit alles ook wel kunnen doen — als hij maar geen dokter was.